
FICCIONS

EL TEMPS VERTICAL

Joan Llumí

Aquestes línies són un testimoni directe d'una experiència extraordinària! Les concepcions sobre el temps verticalitzat van conduir l'Andreu a construir un casc que afectava les zones del cervell que configuren les nostres representacions de l'espai i del temps. Calia fer-ne l'experiència i aquesta és, fil per randa, la història que l'explica.

Amb gran naturalitat, després d'encendre el cigarret, l'Andreu em va explicar l'estructura de l'univers, talment com si em parlés de la disposició del jardí de casa seva.

-Mira, Joan, l'univers té la forma de la lletra "u". Ara bé, aquesta "u" no és totalment matèria-espai, sinó bàsicament temps, però un temps molt especial. Allò que nosaltres anomenem "matèria" es troba a la part inferior de la lletra "u", que, com saps, és formada per dues rectes paral·leles que configuren una curvatura a la base. Bé, em sembla que et representes aquesta lletra com si fos una figura plana i te l'has d'imaginar amb moltes més dimensions, cosa que certament no és gens fàcil. La matèria, com t'he dit, es troba a la part de baix, a la part corba, i és per això que tots els corpuscles materials descriuen corbes que contribueixen a formar l'ordit de la textura primordial. Una partícula, en moure's sobre ella mateixa i en desplaçar-se, queda lligada a les altres. Pensa que tot el que es troba a la part de dalt, entre les paral·leles de la lletra "u", és temps i, per això, cal pensar en una dimensió temporal recta, vertical i paral·lela a altres esdeveniments.

Jo em trobava una mica incòmode perquè no podia endevinar on aniria a parar l'Andreu amb aquelles explicacions que no formaven part dels assumptes que habitualment tractàvem.

-I es pot saber per què me les expliques, totes aquestes coses, Andreu?

-Sembla mentida que ho preguntis tu, això. No saps que el temps és el més important que tenim? Pots dubtar de tot el que vulguis, del que t'han ensenyat a l'escola, del que et predica el rector... Solament pots acceptar, com a evidència absoluta, inqüestionable, això: l'únic que tens, allò que has d'aprofitar al màxim és el present, l'instant que et dona realitat...

-A on vols anar a parar...?

-Vull que aquest "instant" s'allargui, es converteixi en una vertical... El temps horitzontal, aquest que empeny un moment perquè un altre moment ocupi el lloc de l'anterior, és un temps de finituds, de trencaments, d'exclusions.

-Ets boig? No veig com es pot fer, això.

-Doncs és molt fàcil: amb un casc que he construït.

-Amb un casc?

-Te'n riuràs, segur, però tot és molt ben pensat i molt ben amidat. Mira: el cervell és el responsable de les nostres representacions. Extensió, distàncies, duracions, tot això, amic meu, són habituds mentals. M'entens?

-Tant se val; continua...

-Doncs bé; amb el casc que he construït i mitjançant uns discrets corrents elèctrics puc introduir certes modificacions en determinades zones cerebrals de manera que canvien les formes de percebre l'espai i el temps, i aconseguint això es pot arribar a experimentar com el temps es verticalitza i abandona la regió on queda combinat amb l'espai. Tingues present que quan el temps adquireix la condició vertical produeix fenòmens de sincronisme verament extraordinaris.

-Sincronisme?

-Vull dir coincidència d'esdeveniments que es troben al mateix nivell i que es perceben simultàniament. Tingues en compte que el temps verticalitzat és un *continuum* i reflecteix en un sol instant totes les dimensions i totes les duracions. En aquest moment es veu el perquè d'aquells fenòmens que alguns

anomenen de coneixement paranormal en les seves formes de clarividència, precognició o telepatia.

-I es pot saber per què me les expliques, aquestes coses tan extraordinàries? A mi no m'interessen totes aquestes especulacions experiències o com vulguis anomenar-les.

-T'ho explico perquè ets el meu amic i necessito una persona per fer una provatura...

-Però què dius?... I per què no ho

experimentes en tu mateix, això?

-Jo he de manipular el tauler que dirigeix el corrent al casc; s'ha de controlar l'entrada del corrent... i solament ho puc fer des de fora... Amic Joan, pensa que amb les noves condicions d'un espai verticalitzat aconseguiries uns poders mentals com ningú no ha arribat mai a tenir.

He de confessar que no he estat mai gaire espavilat, i pot molt ben ser que les darreres paraules de l'Andreu haguessin fet flaquejar la

meva voluntat. No s'hi va pensar gaire, l'Andreu, a posar-me el casc. Vaig estar assegut en una cadira esperant que em transformés psíquicament...

De sobte, vaig sentir un pessigolleig que cada cop es va fer més intens, però res d'experiències de temps vertical, ni de coneixements paranormals, ni absolutament res..

Quan l'Andreu em va treure el casc va balbucejar unes excuses. Jo havia quedat calb, completament calb. ■

